

Sygn. akt IC 9/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2019r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR(del.) Joanna Dams

Protokolant : Karolina Piech

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 września 2019r. w Ś.

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

przeciwko J. K. i A. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 87 650,59zł (osiemdziesiąt siedem tysięcy sześćset pięćdziesiąt złotych 59/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 91 550,59zł od dnia 20 listopada 2018r. do 28 grudnia 2018r. ,
- od kwoty 91 050,59zł od dnia 29 grudnia 2018r. do 31 stycznia 2019r.,
- od kwoty 90 550,59zł od dnia 1 lutego 2019r. do 1 marca 2019r.,
- od kwoty 90 050,59zł od dnia 2 marca 2019r. do 30 kwietnia 2019r.
- od kwoty 89 550,59zł od dnia 1 maja 2019r. do 31 maja 2019r.,
- od kwoty 89 050,59zł od dnia 1 czerwca 2019r. do 28 czerwca 2019r.,
- od kwoty 88 650,59zł od dnia 29 czerwca 2019r. do 1 sierpnia 2019r.,
- od kwoty 88 150,59zł od dnia 2 sierpnia 2019r. do 30 sierpnia 2019r.,
- od kwoty 87 650,59zł od dnia 31 sierpnia 2019r. do dnia zapłaty;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 9978zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 listopada 2018r., złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, (...) Bank S.A. w W. domagał się zasądzenia solidarnie od pozwanych A. K. i J. K. kwoty 91 550,59 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, zasądzenia zwrotu kosztów sądowych, a także zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu żądania strona powodowa podała, że jego podstawę stanowi zawarta przez strony w dniu 10 lutego 2016r. umowa kredytowa nr (...). Wobec niewywiązywania się przez pozwanych z zobowiązania do terminowego regulowania rat i w związku z powstaniem zaległości, strona

powodowa wypowiedziała przedmiotową umowę, stawiając całe zobowiązanie z dniem 30 października 2018 r. w stan wymagalności. Przed skierowaniem sprawy na drogę postępowania sądowego strona powodowa bezskutecznie podjęła próbę polubownego pozasądowego rozwiązania sporu, wzywając pozwanych pismem z dnia 5 listopada 2018r. do zapłaty wymagalnego zadłużenia.

W dniu 22 lutego 2019 r. Sąd Rejonowy (...) w (...) wydał w sprawie postanowienie, w którym – wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty (art. 499 § 1 pkt 4 k.p.c. w zw. art. 505⁽²⁸⁾ k.p.c.) – przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w(...), sygn. akt VI Nc-e 2165115/18.

Po przekazaniu sprawy strona powodowa uzupełniła pozew zgodnie z art. 505³⁷ § 1 k.p.c. oraz zaofiarowała w sprawie dowody. Na ich podstawie w dniu 12 marca 2019r. tut. Sąd wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt I C 9/19 up.

J. K. złożyła w ustawowym terminie sprzeciw od nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa w całości. Ponadto wniosła o zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Zakwestionowała roszczenie zarówno co do jego wymagalności, jak i wysokości. Uzasadniając swoje stanowisko przyznała, iż zawarła ze stroną powodową umowę kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 10 lutego 2016r. Zaprzeczyła natomiast, aby wierzytelność Banku wynikająca z realizacji wskazanej umowy kredytowej została kiedykolwiek postawiona w stan pełnej wymagalności i aby pozwana została o tym kiedykolwiek poinformowana. Zaakcentowała, iż Bank nie dołączył do pozwu jakichkolwiek dowodów z dokumentów w postaci wypowiedzenia umowy kredytowej nr (...) i dowodu jego doręczenia pozwanej. Według pozwanej ewentualne zgłoszenie przez Bank dalszych wniosków dowodowych w tym zakresie winno być potraktowane jako spóźnione. Powołując się na powyższe, w ocenie pozwanej niniejsze powództwo należy uznać jako przedwczesne. Ponadto pozwana wskazała, że załączone do pozwu pismo z dnia 5 listopada 2018r. nie stanowi de facto wypowiedzenia umowy kredytu, gdyż z jego treści wynika, iż jest wezwaniem do zapłaty „wymagalnego zadłużenia”, a więc zostało sporządzone po kwestionowanym przez pozwaną postawieniu w stan wymagalności całego roszczenia. Nie stanowi zatem również dowodu co do wysokości roszczenia. Odnosząc się do przedstawionego w pozwie przez stronę powodową wyciągu z ksiąg bankowych z dnia 20 listopada 2018r. pozwana podniosła, iż samo dokonanie zapisu w księgach banku nie wiąże się z domniemaniem prawnym, iż dana wierzytelność istnieje i jest wymagalna. Wyciąg z ksiąg banku nie ma bowiem mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie stanowi on dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych co do jego mocy dowodowej. Ostatecznie pozwana wskazała, że umowa kredytu nr (...) z dnia 10 lutego 2016r. została zawarta na czas określony, tj. od 2016r. do 2025r. Z uwagi zatem na nieprzedstawienie przez stronę powodową dowodu skutecznego postawienia kredytu w stan natychmiastowej wykonalności, brak jest podstaw do żądania przez Bank całej dochodzonej należności.

Nakaz zapłaty został zaskarżony sprzeciwem także przez pozwanego A. K.. Domagał się on oddalenia powództwa w całości, a także zasądzenia od strony powodowej na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu przyznał iż, zawarł ze stroną powodową umowę kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 10 lutego 2016r. W dalszej kolejności powielił twierdzenia zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty, wniesionym przez pozwaną J. K., kwestionując przede wszystkim okoliczność postawienia wierzytelności kredytowej powoda w stan pełnej wymagalności. Ponadto zakwestionował skuteczność wypowiedzenia przez Bank względem pozwanego przedmiotowej umowy kredytowej, jak również zakwestionował moc dowodową przedstawionego przez Bank do akt niniejszej sprawy wyciągu z ksiąg bankowych z dnia 20 listopada 2018r. Ostatecznie pozwany wskazał, że umowa kredytu nr (...) z dnia 10 lutego 2016r. została zawarta na czas określony, tj. od 2016r. do 2025r. Z uwagi na nie przedstawienie przez stronę powodową dowodu skutecznego rozwiązania umowy, brak jest w ocenie pozwanego podstaw do żądania przez Bank całej dochodzonej należności.

Ustosunkowując się do zarzutów pozwanych strona powodowa w piśmie procesowym z dnia 24 czerwca 2019r. podtrzymała żądanie pozwu. Uzasadniała, że udostępniła pozwanym kwotę kredytu w wysokości 104 765,06zł, która to kwota częściowo została przeznaczona na spłatę całkowitą wcześniej zaciągniętych przez pozwanych zobowiązań finansowych, w tym kwotę 4 740,00zł na potrzeby konsumpcyjne pozwanych. Strony przewidziały w umowie

kredytowej spłatę udzielonego kredytu wraz z należnymi odsetkami umownymi w 108 miesięcznych ratach, płatnych do dnia 5-go dnia każdego miesiąca na zasadach i warunkach określonych w dalszych postanowieniach umowy kredytowej. A. K. i J. K. otrzymali harmonogram spłat zaciągniętego zobowiązania, co potwierdzili własnoręcznym podpisem. Tym samym pozwani mieli wiedzę o wysokości poszczególnych rat kredytu, ich liczbie, terminie spłaty, saldzie zadłużenia po spłacie raty oraz numerze rachunku do spłaty. Jednakże ze względu na brak terminowego regulowania rat w pełnej wysokości, Bank wypowiedział pozwanym przedmiotową umowę kredytową. W związku z powyższym, pismem z dnia 5 listopada 2018r. pozwani zostali wezwani do spłaty wymagalnego zadłużenia pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Ponadto strona powodowa podała, że przedstawiony wyciąg z ksiąg rachunkowych banku nr (...) z dnia 20 listopada 2018r. odzwierciedla rzeczywisty stan zadłużenia ciążącego na pozwanych. Dodatkowo dołączyła szczegółową historię rachunku bankowego, przeznaczonego do obsługi przedmiotowego kredytu za okres od dnia otwarcia rachunku do dnia wniesienia pozwu. Ze względu na powyższe w ocenie strony powodowej zarzut nieudowodnienia wysokości roszczenia jest całkowicie chybiony. Dalej Bank wskazał, iż nie ma podstaw zarzut pozwanych dotyczący niewymagalności przedmiotowego roszczenia. Bank pismem z dnia 4 sierpnia 2018r. poinformował pozwanych o powstaniu zaległości z tytułu przedmiotowej umowy, jednocześnie wskazując, że brak spłaty w terminie 7 dni może skutkować wypowiedzeniem umowy. Ze względu na nieuregulowanie przez pozwanych powstałego zadłużenia w wyznaczonym terminie, Bank pismem z dnia 3 września 2018r. ponownie wezwał ich do spłaty zaległości w terminie 14 dni roboczych od dnia dotrzymania pisma. Nadto w piśmie tym poinformował pozwanych o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia, a przede wszystkim zawarto w nim oświadczenie o warunkowym wypowiedzeniu umowy kredytu. Ze względu na to, iż wezwanie do spłaty zaległości nie odniosło skutku, ziścił się warunek decydujący o wypowiedzeniu umowy i całość zobowiązania pozwanych z dniem 29 października 2018r. stała się wymagalna. Przed wytoczeniem przedmiotowego powództwa, strona powodowa wystosowała do pozwanych przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 5 listopada 2018r. Wezwanie pozostało jednakże bez odpowiedzi. Odnosząc się do twierdzeń pozwanych, zgodnie z którymi wszelkie dowody miałyby być złożone równocześnie ze złożeniem pozwu, strona powodowa wskazała, iż wymienienie dokumentów w liście dowodów e-pozwu i nie złożenie ich wraz z pozwem, było podyktowane specyfiką elektronicznego postępowania upominawczego, w którym został złożony pozew w niniejszej sprawie. Z tego też względu, dowody zgłaszane przez dopiero w toku postępowania, ale stanowiące rozwinięcie i sprecyzowanie twierdzeń strony powodowej, nie mogą być uznane za spóźnione w rozumieniu art. 207 § 6 k.p.c.

W piśmie procesowym z dnia 25 lipca 2019r. pozwani przyznali, iż mieli problem w regulowania zobowiązania wobec Banku z uwagi na kłopoty finansowe. Podnieśli jednak, że pomimo problemów regulowali płatności w kwotach, na jakie pozwalał im budżet domowy oraz nadal spłacają przedmiotową należność względem Banku, również po wytoczeniu powództwa. Na dowód powyższego pozwani przedstawili następujące dowody wpłat na rzecz Banku: z dnia 2 lipca 2018r. – w kwocie 1335zł, z dnia 31 października 2018r. – w kwocie 300zł, z dnia 28 grudnia 2018r. – w kwocie 500zł, z dnia 31 stycznia 2019r. – w kwocie 500zł, z dnia 1 marca 2019r. – w kwocie 500zł, z dnia 30 kwietnia 2019r. – w kwocie 500zł, z dnia 31 maja 2019r. – w kwocie 500zł oraz z dnia 28 czerwca 2019r. – w kwocie 400zł. Wskazując na chęć dalszego regulowania zadłużenia, pozwani zaproponowali zawarcie ugody poprzez spłatę wierzytelności objętej pozwem, pomniejszonej o dokonane wpłaty za czas po wytoczeniu powództwa, w miesięcznych ratach w kwocie po 400zł płatnych z góry do 30-dnia każdego miesiąca. Zaproponowali jednocześnie, aby do spłaty pozostał wyłącznie kapitał kredytu, a Bank nie obciążał ich odsetkami za opóźnienie, odsetkami kapitałowymi, kosztami dodatkowymi i kosztami sądowymi. Wskazali, iż są osobami starszymi, obciążonymi problemami zdrowotnymi i finansowymi - ich świadczenia emerytalne objęte są zajęciami komorniczymi, a ponadto w trakcie przedmiotowego postępowania pozwani zaciągali kolejne zobowiązania w innych instytucjach pożyczkowych celem pozyskania środków na spłatę przedmiotowego zadłużenia.

W piśmie procesowym z dnia 13 sierpnia 2019r. strona powodowa podtrzymała swoje żądanie w całości. Odnosząc się do wniosku pozwanych wskazała, iż na obecnym etapie postępowania nie wyraża zgody na rozłożenie roszczenia na raty, a tym samym zawarcie ugody, czy przystąpienie do mediacji. W ocenie Banku aktualna sytuacja materialna, na którą powołują się pozwani, rodzi istotne wątpliwości co do możliwości realizacji przez nich jakichkolwiek wpłat na poczet roszczenia. Ponadto Bank podkreślił, iż pozwani w żaden sposób nie udowodnili, że posiadają środki na

splata zobowiązania. Powołując się na przedłożone przez pozwanych wraz z pismem z dnia 25 lipca 2019r. dokumenty Bank wskazał, iż świadczenia emerytalne pozwanych objęte są zajęciami komorniczymi, a ponadto w trakcie przedmiotowego postępowania pozwani zaciągali kolejne zobowiązania w innych instytucjach pożyczkowych. Z załączonych natomiast przez pozwanych zawiadomień o zajęciu wierzytelności wynika wprost, że kwota zaciągniętych pożyczek była dużo wyższa od kwoty miesięcznej raty kredytu nr (...). Ponad powyższe Bank wskazał, iż pozwani za okres od dnia otwarcia rachunku w (...) Bank S.A. w W. do dnia wniesienia pozwu dokonywali nieregularnych splat zobowiązania. Nadto wysokość realizowanych dobrowolnie i zaproponowanych splat jest trzykrotnie niższa od wysokości rat przewidzianych umową kredytową. Mając na uwadze powyższe okoliczności, Bank wskazał, iż w jego ocenie, pozwani nie spełniają warunków finansowych umożliwiających rozłożenie im przedmiotowego zobowiązania na mniejsze raty.

Na rozprawie w dniu 11 września 2019r. pozwani wnieśli o dopuszczenie dowodów z dalszych potwierdzeń splat na rzecz Banku: z dnia 1 sierpnia 2019r. i z dnia 30 sierpnia 2019r. Ponadto wnieśli o rozłożenie należnego świadczenia względem Banku na raty w kwotach po 500zł miesięcznie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 lutego 2016 roku Bank (...) S.A. w G. zawarł z J. K. i A. K. - jako konsumentami - umowę kredytu nr (...) przeznaczonego częściowo na splatę innych zobowiązań kredytowych (w kwocie 83 744,00zł) oraz częściowo na sfinansowanie potrzeb konsumpcyjnych (w kwocie 4 740,00zł). Na jej podstawie Bank udostępnił pozwanym (zgodnie z §1, 2 i 3 umowy) środki pieniężne w łącznej wysokości 104 765,06zł. Kwota kredytu - bez kredytowanych kosztów kredytu - wynosiła 88 484,00zł, natomiast całkowita kwota do splaty przez pozwanych (w tym odsetki w wysokości 42 131,08zł oraz prowizja od udzielonego kredytu w wysokości 16 281,06zł), ustalona na dzień zawarcia umowy, wynosiła 146 896,14zł. Zgodnie z §3 umowy kredyt był oprocentowany według stałej stopy procentowej, która w dniu podpisania umowy wynosiła 7,80% w skali roku. W myśl §4 Kredytobiorcy zobowiązali zostali do dokonywania splat kredytu wraz z odsetkami oraz należnymi opłatami i prowizjami w 108 miesięcznych ratach (od dnia 11 lutego 2016r. do dnia 15 lutego 2025r.) w wysokości 1360,15zł, płatnych do dnia 15-go każdego miesiąca, poczynając od dnia 15 marca 2016r., z zastrzeżeniem, iż pierwsza rata kredytu wynosi 1 360,15zł, a ostatnia rata kredytu wynosi 1 360,09zł. Kredytobiorcom przyznano prawo do odstąpienia od umowy w terminie 21 dni od dnia jej zawarcia (§6). Na wypadek opóźnienia w terminowym regulowaniu rat kredytu Bank zastrzegł sobie prawo do obciążenia Kredytobiorców odsetkami od zadłużenia przeterminowanego według zmiennej stopy procentowej, równej wysokości ustawowych odsetek maksymalnych za opóźnienie (§7). W przypadku niedotrzymania przez Kredytobiorców warunków udzielonego kredytu (w tym braku terminowej splaty) albo w razie utraty przez Kredytobiorców zdolności kredytowej, Bank miał prawo wypowiedzieć umowę kredytową z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia (§ 8 w zw. z § 7).

Dowód:

- umowa kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 10 lutego 2016r., k.13-21,

- harmonogram splat kredytu nr (...) z dnia 10 lutego 2016r., k. 111-112.

Zgodnie z postanowieniami planu podziału z dnia 29 kwietnia 2016r. część działalności Banku (...) S.A. w G. (Bank (...)), tj. Działalność W., została przeniesiona na rzecz (...) Bank S.A. w W. (Bank (...)), który przejął całość praw i obowiązków Banku (...) związanych z Działalnością Wydzieloną – która stała się działalnością Banku (...). W myśl treści załącznika nr 1 do powyższego planu podziału, na rzecz (...) Bank S.A. w W. przypadły wszelkie prawa i obowiązki oraz wierzytelności i zobowiązania Banku (...) z wyjątkiem praw i obowiązków oraz wierzytelności i zobowiązań związanych z Działalnością Hipoteczną.

W związku z powyższym w dniu 3 lutego 2017r. (...) Bank S.A. w W. zawarł z pozwanymi J. K. i A. K. aneks do umowy kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 10 lutego 2016r. W myśl postanowień aneksu strony w powyższej umowie kredytowej dokonały zmian w zakresie okresu kredytowania – ustalając go na przedział czasowy od 11 lutego 2016r.

do 5 marca 2025r. i w związku z tym ustaliły skorygowane warunki spłaty kredytu. Wysokość pierwszej miesięcznej raty ustalono na kwotę 1 365,96zł.

Dowód:

- wyciąg z planu podziału Banku (...) S.A. w G. z dnia 29 kwietnia 2016r. wraz z załącznikiem nr 1 oraz notarialnym poświadczeniem zgodności wyciągu z okazanym dokumentem, k. 31-34,
- aneks z dnia 3 lutego 2017r. do umowy kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 10 lutego 2016r., k. 22-24,
- harmonogram spłat kredytu nr (...) z dnia 10 lutego 2016r., k. 98-110.

Ze względu na problemy pozwanych z terminowym regulowaniem rat kredytu (od maja 2018r.), Bank wystosował do każdego z pozwanych pismo z dnia 6 sierpnia 2018r.(przesyłki polecone nr (OO) (...) i (OO) (...)) z wezwaniem do zapłaty wymagalnego zadłużenia (które na dzień sporządzenia pisma wynosiło 4 202,58zł + 4,20zł tytułem kosztu wysyłki pisma), informując jednocześnie, że nieuregulowanie zadłużenia w wymaganym terminie może skutkować wypowiedzeniem umowy kredytowej wraz z żądaniem natychmiastowej spłaty całości zobowiązania, a w konsekwencji wszczęciem postępowania egzekucyjnego względem dłużników. Wezwanie pozostało jednakże bez reakcji pozwanych. Z uwagi na brak terminowej spłaty powstałego zadłużenia, strona powodowa pismami z dnia 3 września 2018 roku (przesyłka polecona nr (OO) (...) i nr (OO) (...)) wezwała pozwanych do dokonania w terminie 14 dni roboczych spłaty zaległości, które na dzień wygenerowania pisma wynosiły 5 605,43zł + 6,20zł tytułem kosztu wysyłki pisma, informując jednocześnie o możliwości złożenia przez pozwanych w tym samym terminie wniosku o restrukturyzację zadłużenia. W dalszej treści pisma wskazano, iż w przypadku braku spłaty i nieskorzystania przez pozwanych z przysługujących im, wymienionych powyżej uprawnień (wynikających z treści art. 75c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. – Prawo bankowe), Bank wypowiada pozwanym umowę o kredyt nr (...) z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, rozpoczynającego się od dnia, w którym upłynął termin 14 dni roboczych, licząc od daty doręczenia tego pisma. Warunek wypowiedzenia umowy się ziścił (brak spłaty i wniosku o restrukturyzację), w konsekwencji czego, wobec doręczenia przedmiotowych przesyłek w dniu 10 września 2018r., skutek rozwiązania umowy i wymagalności roszczenia nastąpił w dniu 29 października 2018r.

Dowód:

- harmonogram spłat kredytu nr (...) z dnia 10 lutego 2016r., k. 98-110,
- wezwania do zapłaty z dnia 06.08.2018r., k. 113,114,
- (...) - śledzenie przesyłek

nr R(OO) (...) i R(OO) (...),

- warunkowe wypowiedzenie umowy o kredyt nr (...) z dnia 03.09.2018r. wraz ze zwrotnymi potwierdzeniami odbioru przesyłek, k. 115, 116, 117, 118.

Pozwani w dniu 31 października 2018r. zapłacili na rzecz Banku kwotę 300zł.

Przed złożeniem przedmiotowego pozwu do Sądu Bank wystosował do pozwanych kolejne pisma z dnia 5 listopada 2019r. (przesyłka polecona nr R(OO) (...) i R(OO) (...)) z wezwaniem do zapłaty wymagalnego zadłużenia, które na dzień 4 listopada 2018 roku wynosiło 91 042,69zł - w terminie 7 dni. Pisma zostały doręczone na adres pozwanych w dniu 9 listopada 2018 roku. Pozwani pomimo monitów nie uregulowali zobowiązania w wyznaczonym terminie.

Dowód:

- przedsądowe wezwania do zapłaty z dnia 05.11.2018r. wraz z elektronicznym wydrukiem śledzenia przesyłek: (...) k. 25, 26, 27, 28,

- potwierdzenie płatności z dnia 31.01.2018r., k. 132.

W dniu 20 listopada 2018 r. (...) Bank S.A. w W. wystawił wyciąg z ksiąg banku nr (...), w którym stwierdził stan zadłużenia J. K. i A. K. z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 10 lutego 2016 r. Zadłużenie to wynosiło wówczas łącznie 91 550,59 zł, w tym 87 076,83 zł niespłaconego kapitału, 3 521,60zł odsetek umownych za okres korzystania z kapitału oraz 952,16 zł odsetek umownych za opóźnienie od kwoty niespłaconego kapitału. Ponadto od dnia 20 listopada 2018 r. Bankowi miały przysługiwać dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie naliczane od kwoty zadłużenia przeterminowanego, tj. kwoty z tytułu niespłaconego zadłużenia w kwocie 91 550,59zł.

Wskazany powyżej wyciąg z ksiąg bankowych został podpisany przez pełnomocnika strony powodowej – adw. K. K., której zakres umocowania pozwalał na złożenie oświadczenia w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku. Na dzień sporządzenia wyciągu był on zgodny ze stanem rozliczeń stron ujawnionych w księgach banku, w tym z zapisami elektronicznymi na rachunku nr (...) dedykowanym do spłaty zobowiązania z tytułu Umowy nr (...) z dnia 10 lutego 2016 r.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg banku nr (...) z dnia 20.11.2018r., k. 8,

- pełnomocnictwo z dnia 20.02.2015r. udzielone przez (...) Bank S.A. w W. dla adw. K. K., k. 29,

- historia rachunku bankowego dedykowanego dla spłaty zobowiązania z tytułu umowy nr (...) z dnia 10.02.2016r., k. 98-110.

Od czasu złożenia przez Bank pozwu do Sądu w dniu 20 listopada 2018r. (początkowo w postępowaniu elektronicznym, następnie sprawę przekazano wg właściwości do tut. Sądu) pozwani dokonali na rzecz Banku zapłaty z tytułu istniejącego zadłużenia następujących kwot: 500zł (w dniu 28 grudnia 2018r.), 500zł (w dniu 31 stycznia 2019r.), 500zł (w dniu 1 marca 2019r.), 500zł (w dniu 30 kwietnia 2019r.), 500zł (w dniu 31 maja 2019r.), 400zł (w dniu 28 czerwca 2019r.), 500zł (1 sierpnia 2019r.), oraz kwotę 500zł (w dniu 30 sierpnia 2019r.).

Dowód:

- potwierdzenia płatności z dnia 28.12.2018r., k. 125,

- potwierdzenia płatności z dnia 28.06.2019r., k. 127,

- potwierdzenie płatności z dnia 31.05.2019r., k. 128,

- potwierdzenie płatności z dnia 30.04.2019r., k. 129,

- potwierdzenie płatności z dnia 01.03.2019r., k. 130,

- potwierdzenie płatności z dnia 31.01.2019r., k. 131,

- potwierdzenie płatności z dnia 01.08.2019r. i 30.08.2019r., k. 143.

Świadczenia emerytalne pozwanych są objęte zajęciami komorniczymi ze względu na prowadzone postępowania egzekucyjne na rzecz innych wierzycieli (podmiotów działających w sektorze kredytowo-pożyczkowym).

Dowód:

- zawiadomienie o zajęciu wierzytelności z dnia 18.06.2019r., k. 133,
- zawiadomienie o zajęciu wierzytelności z dnia 27.06.2019r., k. 134-135,
- zawiadomienie o zajęciu wierzytelności z dnia 18.06.2019r., k. 136-137.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie co do zasady. Rozstrzygając o wysokości roszczenia, Sąd musiał wziąć pod uwagę spłaty, dokonane przez pozwanych na rzecz strony powodowej po wniesieniu przez nią pozwu do Sądu, tj. wpłaty w łącznej kwocie 3900zł.

Materiał dowodowy stanowiły dokumenty przedstawione przede wszystkim przez stronę powodową. Pozwani J. K. i A. K. na poparcie swoich twierdzeń zaoferowali jedynie dowody z dokumentów w postaci potwierdzeń wpłat dokonanych na rzecz strony powodowej po wytoczeniu przez nią przedmiotowego powództwa oraz zawiadomień o zajęciu świadczeń emerytalnych pozwanych w toku prowadzonego przeciwko nim postępowania egzekucyjnego z wniosku innego wierzyciela.

Pozwani w sprzeciwach od nakazu zapłaty z dnia 12 marca 2019r., wydanego w niniejszej sprawie, przyznali okoliczność zawarcia przez nich ze stroną powodową umowy kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 10 lutego 2016r. Istota przedmiotowego sporu sprowadzała się do wyjaśnienia wymagalności i wysokości dochodzonej przez stronę powodową wierzytelności. W ocenie pozwanych (...) Bank S.A. w W. w toku postępowania nie sprostał ciężarowi dowodu. Pozwani bowiem zakwestionowali przede wszystkim okoliczność, aby Bank kiedykolwiek skutecznie wypowiedział im przedmiotową umowę kredytową i w związku z tym, aby wierzytelność Banku została kiedykolwiek postawiona w stan pełnej wymagalności. Ponadto pozwani wskazywali na okoliczność, iż Bank nie przedłożył wszystkich dokumentów wraz z pozwem (w elektronicznym postępowaniu upominawczym), a dopiero na etapie postępowania na skutek przekazania sprawy wg właściwości do tut. Sądu, co zdaniem pozwanych powinno skutkować pominięciem przez Sąd dowodu z tych dokumentów. Odnosząc się do przedstawionego w pozwie przez stronę powodową wyciągu z ksiąg bankowych z dnia 20 listopada 2018r. pozwani podnieśli, iż samo dokonanie zapisu w księgach banku nie wiąże się z domniemaniem prawnym, iż dana wierzytelność istnieje i jest wymagalna. Wyciąg z ksiąg banku nie ma bowiem mocy prawnej dokumentu urzędowego, zatem nie stanowi on dowodu tego, co zostało w nim zaświadczone i nie korzysta ze szczególnych uprawnień procesowych co do jego mocy dowodowej. Ostatecznie pozwani wskazali, że umowa kredytu nr (...) z dnia 10 lutego 2016r. została zawarta na czas określony, tj. od 2016r. do 2025r. Z uwagi zatem na nie przedstawienie przez stronę powodową dowodu skutecznego postawienia kredytu w stan natychmiastowej wykonalności, brak jest podstaw do żądania przez Bank całej dochodzonej należności. W związku z powyższym, w ocenie pozwanych niniejsze powództwo było przedwczesne. Pozwani innych zarzutów nie podnieśli, dlatego Sąd uznał, iż inne okoliczności faktyczne, którym strona przeciwna nie zaprzeczyła (jak np. fakt niewywiązywania się z umowy kredytowej przez pozwanych) nie były sporne (art. 230 k.p.c.) i nie wymagały dowodu.

Na wstępie stwierdzić należy, że dochodzone roszczenie nie było przedawnione (art. 117 § 2¹ k.c.). Okoliczność rozwiązania umowy ze skutkiem na 29 października 2018r. i wystąpienie z pozwem już w dniu 20 listopada 2018r. przesądza o tym, iż 3-letni termin przedawnienia z art.118 k.c. zaledwie rozpoczął swój bieg, przy czym nie upłynął także w zakresie nieuiszczonych rat stanowiących podstawę wypowiedzenia, gdyż stały się one wymagalne najwcześniej w maju 2018r.

W omawianej sprawie strony zawarły umowę kredytu bankowego – pozwani J. K. i A. K. jako konsumenci. Zgodnie z art. 69 ust. 1 prawa bankowego, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Udzielanie kredytów jest jedną z czynności banków przewidzianą w prawie bankowym. Do essentialia negotii umowy kredytu należą: oddanie przez

bank do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie ściśle określonej kwoty środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel oraz zobowiązanie kredytobiorcy do korzystania z oddanych do dyspozycji środków pieniężnych na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Umowa kredytu stanowi zatem odrębny typ umowy nazwanej. Jest to umowa konsensualna, dwustronnie zobowiązująca, odpłatna.

W omawianej sprawie, jak wyżej wskazano, strony zawarły taką umowę. Bezsprzeczne jest, że w dniu 10 lutego 2016 r. pozwani podpisali z Bankiem (...) S.A. w G. umowę kredytową nr (...) z dnia 10 lutego 2016r., na podstawie której Bank zobowiązał się do udzielenia kredytu ratalnego na okres i kwotę określoną w umowie, a pozwani zobowiązali się do korzystania z kredytu na warunkach określonych w umowie oraz do zwrotu udzielonego kredytu wraz z należnymi Bankowi odsetkami oraz innymi opłatami, w terminie i wysokości określonej w umowie. Zgodnie z postanowieniami planu podziału z dnia 29 kwietnia 2016r. część działalności Banku (...) S.A. w G. (Bank (...)), tj. Działalność W., została przeniesiona na rzecz (...) Bank S.A. w W. (Bank (...)), który przejął całość praw i obowiązków Banku (...) związanych z Działalnością Wydzieloną – która stała się działalnością Banku (...). W myśl treści załącznika nr 1 do powyższego planu podziału, na rzecz (...) Bank S.A. w W. przypadły wszelkie prawa i obowiązki oraz wierzytelności i zobowiązania Banku (...) z wyjątkiem praw i obowiązków oraz wierzytelności i zobowiązań związanych z Działalnością Hipoteczną. W związku z powyższym w dniu 3 lutego 2017r. (...) Bank S.A. w W. zawarł z pozwanymi J. K. i A. K. aneks do umowy kredytu gotówkowego nr (...) z dnia 10 lutego 2016r. W myśl postanowień aneksu strony w powyższej umowie kredytowej dokonały zmian w zakresie okresu kredytowania – ustalając go na czas od 11 lutego 2016r. do 5 marca 2025r. i w związku z tym ustaliły warunki spłaty kredytu na wskazane w harmonogramie spłat w części „po korekcie”. Wysokość pierwszej miesięcznej raty ustalono na kwotę 1 365,96zł.

Sąd nie podzielił stanowiska pozwanych dotyczącego braku mocy dowodowej i wiarygodności przedłożonego przez stronę powodową dokumentu - „Wyciąg z ksiąg (...) Bank S.A. z dnia 20 listopada 2018r. o nr (...)” (k. 8). W ocenie Sądu pozwani nie zakwestionowali skutecznie merytorycznej wartości wskazanego dokumentu, poza werbalnym zaprzeczeniem. W szczególności nie przedstawili jakichkolwiek dowodów na poparcie swoich twierdzeń, wskazujących na nieprawdziwość czy nierzetelność danych wskazanych w tym dokumencie. Wbrew twierdzeniom pozwanych, przedłożony przez stronę powodową „wyciąg z ksiąg bankowych” zawiera wszelkie dane potrzebne do identyfikacji wierzytelności przysługującej Bankowi względem pozwanych, tj. określenie stron (wierzyciel (...) Bank S.A. w W., dłużnicy – J. K. i A. K.), wysokości istniejącego zadłużenia na dzień 20 listopada 2018r. (91 550,59zł) oraz tytułu czynności prawnej, stanowiącej podstawę wierzytelności strony powodowej (umowa kredytu nr (...) z dnia 10 lutego 2016r.). Wskazany dokument został przedłożony przez stronę powodową w oryginale, opatrzony pieczęcią Banku oraz podpisany przez pełnomocnika strony powodowej – adw. K. K. – umocowaną, na podstawie udzielonego jej przez (...) Bank S.A. w W. pełnomocnictwa z dnia 20 lutego 2015r. (k. 29), między innymi do podpisywania wystawionych przez Bank oświadczeń i wyciągów z ksiąg bankowych. Co prawda, zgodnie z art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (t.j. Dz. U. 2018.2187) w postępowaniu cywilnym wyciąg z ksiąg bankowych nie ma mocy dokumentu urzędowego przewidzianej w art. 244 k.p.c., to jednak nie ulega wątpliwości, iż stanowi on dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. Moc dowodowa dokumentu prywatnego jest słabsza niż dokumentu urzędowego, ponieważ nie korzysta on z domniemania, że jego treść jest zgodna ze stanem rzeczywistym. Jego przydatność dla wykazania określonej okoliczności powinna być oceniana w granicach zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c., przy uwzględnieniu całokształtu zebranego w sprawie materiału. Zaprzeczenie prawdziwości dokumentu prywatnego w postaci sporządzonego prawidłowo i zgodnie z kompetencją ustawową banku, wynikającą z art. 95 ust. 1 ustawy z 1997 r. Prawo bankowe, wyciągu z ksiąg rachunkowych kredytodawcy, polegające tylko na samej negacji treści wyciągu, należy uznać za niewystarczające w sytuacji, gdy z pozostałych przedłożonych przez Bank dowodów wynikają okoliczności istotne dla zgłoszonego roszczenia, tj. np. fakt zawarcia umowy kredytu, jej wysokość i ustalone przez strony warunki spłaty, brak spłat dokonywanych przez kredytobiorcę, wypowiedzenie umowy kredytu ze wskazaniem wysokości długu etc. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 19 marca 2019 r., sygn. akt I AGa 185/18). W okolicznościach niniejszej sprawy należy zatem wskazać, iż ze względu na nieprzedstawienie przez pozwanych żadnych dowodów, które podważałyby istnienie oraz wysokość roszczenia Banku, a także z uwagi na brak ich konkretnych twierdzeń co do faktów, Sąd nie znalazł podstaw do odmowy mocy dowodowej dokumentu przedstawionego przez

stronę powodową w postaci wyciągu z ksiąg bankowych. Pozostałe bowiem dokumenty przedłożone przez Bank, takie jak: umowa kredytu nr (...) z dnia 10 lutego 2016r. (k. 13-21), aneks do powyższej umowy kredytowej z dnia 3 lutego 2017r. (k. 22-24), historia rachunku bankowego dedykowanego dla spłaty zobowiązań z tytułu udzielonego kredytu (k. 98-110), wezwania do zapłaty z dnia 06.08.2018r. (k. 113,114) oraz warunkowe wypowiedzenia umowy o kredyt nr (...) z dnia 3 września 2018r. (k. 115,117), pozostają ze sobą spójne i stanowią o istotnych okolicznościach dla dochodzonego przez Bank roszczenia, którego wymagalność i wysokość wykazana została przez Bank także na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych z dnia 20 listopada 2018r. (k. 8).

W ocenie Sądu niezasadny był także zarzut pozwanych dotyczący braku wymagalności roszczenia powoda, jak i w konsekwencji przedwczesności powództwa. Wypowiedzenie (zawarte w piśmie z dnia 3 września 2018r., doręczone pozwany w dniu 10 września 2018r., k. 115-118) miało wprawdzie charakter warunkowy (spłata w terminie 14 dni roboczych wymagalnej zaległości, który to termin czyni zadość wymogom wynikającym z treści art. 75c ust. 1 prawa bankowego, jak również spłata do końca okresu wypowiedzenia całego wymagalnego zadłużenia obejmującego kapitał kredytu wraz z wszystkimi naliczonymi ratami i odsetkami od dnia wypowiedzenia do dnia zapłaty), jednak pozwani nie zaprzeczyli do dnia zamknięcia rozprawy, że kredytu nadal nie spłacili. Zatem warunek się ziścił i czynność prawna wypowiedzenia doszła do skutku (art. 89 k.c.).

Sąd ustalił również, że strona powodowa należycie pouczyła pozwaną o możliwości restrukturyzacji zobowiązania – warunkowe wypowiedzenie umowy o kredyt z dnia 03.09.2018r. (k. 115, 117). Pozwani nie wykazali natomiast w toku postępowania, że składali skutecznie wnioski o restrukturyzację przedmiotowego zobowiązania, w tym w szczególności w terminie 14 dni roboczych od rozpoczęcia biegu okresu wypowiedzenia umowy kredytowej (od dnia 10 września 2018r.).

W tych warunkach wszelkie wymagania przewidziane w umowie z dnia 27 września 2017r. jak i w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997r. - Prawo bankowe, zostały spełnione, skutkując złożeniem w pełni skutecznego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytowej. Tym samym, po upływie wskazanego w powyższym piśmie okresu wypowiedzenia, doszło do rozwiązania umowy kredytu, w wyniku czego zobowiązanie zostało postawione z dniem 29 października 2019r. (10 września 2018r. + 14 dni roboczych + 30 dni) w stan całkowitej wymagalności.

W przekonaniu Sądu strona powodowa wykazała także okoliczność doręczenia pozwany istotnej korespondencji. Na wezwaniach do zapłaty z dnia 06.08.2018r. (k. 113, 114) widnieją nr przesyłek poleconych, jakimi nadano wskazane wyżej pisma na adres pozwanych. Ze względu na powyższe możliwym było zweryfikowanie faktu i daty doręczenia pozwany wymienionych pism. Powodowy Bank przedstawił zatem dowód prawidłowego wysłania przedmiotowej korespondencji. Sprawdzenia statusu przesyłek doręczanych przez Poczta Polska może dokonać za pośrednictwem strony internetowej operatora pocztowego ((...)) każdy, kto dysponuje numerem danej przesyłki. Stąd należało ustalić, że obydwie w/w przesyłki zostały doręczone – w dniu 10 sierpnia 2018r. Na potwierdzenie natomiast doręczenia pozwany warunkowego wypowiedzenia umowy kredytowej nr (...) z dnia 03.09.2018r. Bank przedłożył kserokopie zwrotnych potwierdzeń odbioru przesyłek poleconych, zawierających wskazane dokumenty, na których odbiorca podpisał się (...).

Mając na uwadze wszystko powyższe, w ocenie Sądu niezasadny okazał się zarzut pozwanych dotyczący przedwczesności powództwa. Należy podkreślić, iż strona powoda przed złożeniem pozwany oświadczenia o wypowiedzeniu przedmiotowej umowy kredytowej w odrębnych pismach wzywała ich do uregulowania zaległego zobowiązania. Ponadto już po dacie, kiedy zobowiązanie zostało postawione w stan całkowitej wymagalności (29 października 2018r.), Bank pismem z dnia 5 listopada 2019r. (k. 27) wezwał pozwanych do zapłaty wymagalnego zadłużenia w terminie 7 dni, informując pozwanych w treści pisma, że w przypadku braku płatności Bank skieruje sprawę na drogę postępowania sądowego. Powyższe pismo zostało doręczone na adres pozwanych w dniu 9 listopada 2018r. – wydruk śledzenia przesyłki z systemu operatora pocztowego (k. 28).

Rozstrzygając o wysokości należnego świadczenia, Sąd uwzględnił dokonane przez pozwanych wpłaty na rzecz strony powodowej, po wniesieniu przez nią przedmiotowego pozwu do Sądu, tj. wpłaty kwot: 500zł (w dniu 28 grudnia

2018r.), 500zł (w dniu 31 stycznia 2019r.), 500zł (w dniu 1 marca 2019r.), 500zł (w dniu 30 kwietnia 2019r.), 500zł (w dniu 31 maja 2019r.), 400zł (w dniu 28 czerwca 2019r.), 500zł (1 sierpnia 2019r.), oraz kwotę 500zł (w dniu 30 sierpnia 2019r.). Stąd też roszczenie Banku zostało pomniejszone o łączną kwotę 3900zł.

Zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. wierzycielowi co do zasady należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego liczone od daty wymagalności roszczenia. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Na podstawie §7 zawartej przez strony umowy kredytowej stronie powodowej od przeterminowanego zadłużenia należą się odsetki umowne w wysokości odsetek maksymalne za opóźnienie (481 § 2¹ k.c.). Zgodnie w treści wyciągu z ksiąg (...) Bank S.A. w W. z dnia 20 listopada 2018r. nr (...), odsetki umowne za opóźnienie na dzień sporządzenia pisma wynosiły 952,16zł (odsetki skapitalizowane). Ponadto od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 20 listopada 2018r. Bankowi należne są również dalsze odsetki ustawowe za opóźnienie, naliczane od kwoty niespłaconego zadłużenia. Sposób naliczania przez Bank odsetek umownych od udostępnionemu pozwanym kapitału, odsetek umownych za opóźnienie, jak i dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie, nie budził zdaniem Sądu zastrzeżeń. Ze względu natomiast na dokonane przez pozwanych wpłaty na rzecz Banku po wytoczeniu przez niego przedmiotowego powództwa, zasadnym było zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty kapitału pomniejszonego wraz z każdą dokonaną wpłatą i w okresie od dnia następującego po dniu dokonanej wpłaty do dnia poprzedzającego kolejną wpłatę.

Sąd w pełni podzielił stanowisko strony powodowej, zgodnie z którym wymienienie dokumentów w liście dowodów e-pozwu i nie złożenie ich wraz z pozwem, było podyktowane specyfiką elektronicznego postępowania upominawczego, w którym został złożony pozew w niniejszej sprawie. Z tego też względu dowody przedstawione przez powoda dopiero w toku postępowania, ale stanowiące rozwinięcie i sprecyzowanie twierdzeń strony powodowej, nie mogą być uznane za spóźnione w rozumieniu art. 207 § 6 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze Sąd uwzględnił żądanie na mocy art. 69 prawa bankowego i § 7 i 8 umowy kredytu gotówkowego oraz na mocy art. 359 k.c., 481 k.c. i o powyższym orzekł jak w pkt I wyroku. Z tego też względu dalej idące powództwo podlegało oddaleniu (pkt II).

W myśl art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. W przedmiotowej sprawie Sąd podzielił argumentację strony powodowej, która wskazywała na okoliczność, iż obecna sytuacja majątkowa pozwanych nie gwarantuje, aby byli oni w stanie regulować wpłaty rat na rzecz Banku w zaproponowanej przez pozwanych wysokości. Sąd wziął pod uwagę, iż pomimo dokonywania przez pozwanych dalszych wpłat na rzecz Banku po wniesieniu przez niego pozwu do Sądu, to wpłaty te nie zawsze były dokonywane systematycznie i w jednakowej wysokości. Ponadto sami pozwani w piśmie procesowym z dnia 25 lipca 2019r. wskazywali, że zmuszeni byli zaciągać inne zobowiązania kredytowe w celu spłaty należności względem powoda. Zauważyć także należało, iż wysokość dokonywanych przez pozwanych spłat, pozostaje znacznie poniżej wysokości rat kredytowych (ok. 1360zł). Rozłożenie zatem zasądzonej należności na raty pozbawiałoby sensu dokonanie przez Bank względem pozwanych wypowiedzenia przedmiotowej umowy kredytowej. Pozwani nie wykazali tu szczególnych i wyjątkowych okoliczności, z powodu wystąpienia których Sąd miałby unicestwić umowne uprawnienie powoda. Z tego też względu wniosek pozwanych o rozłożenie przedmiotowej należności na raty podlegał oddaleniu. Zatem ewentualne rozłożenie świadczenia na raty będzie możliwe dopiero w drodze ewentualnej ugody pozasądowej, zawartej przez strony już po prawomocnym zakończeniu przedmiotowej sprawy.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu z art. 98 k.p.c., kosztami procesu należało obciążyć pozwanych. Z tego też względu, pozwani zostali zobowiązani do zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu w kwocie 9 978zł, na którą składa się opłata stosunkowa od pozwu w łącznej kwocie 4578 zł oraz kwota 5400 zł tytułem zwrotu kosztów

zastępstwa procesowego (§ 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych).